

že by byl podle čís. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Odvolací soud spatřuje dovolatelčino zavinění v tom, že, ačkoliv neměla vědomosti ohledně tělocvičných potřeb, jimiž t a k é obchodovala ve svém hračkářském obchodě, přece ujišťovala kupující, že prodané kruhy jsou houpacími kruhy, ačkoli se naprosto nehodily k tomuto účelu. Tvrdí-li dovolatelka nyní, že B-ová neměla spoléhat na výrok prodavačky, že kruhy jsou způsobivé k houpání, nýbrž měla podle zdravého rozumu, když chtěla koupiti kruhy pro vážný sport, obrátiti se na odbornou firmu s tělocvičnými předměty a, když již koupila kruhy ve hračkářském obchodě, že ještě předem informovati se měla u skutečných znalců, zda tyto kruhy jsou opravdu způsobivé k houpání, uznává tím vlastně sama, že obchodování tělocvičnými potřebami vyžaduje určitých znalostí odborných. A to je právě případ § 1299 obč. zák. Pravidlu tohoto Šu sluší rozuměti tak, že při jednáních vyžadujících zvláštních znalostí, odpovídati jest i za nedostatek pozornosti a znalostí, které mají pouze odborníci. Jinými slovy pravidlo toto chce pouze říci, že takové jednání mají konati právě jenom odborníci, a že jim nedostatky pozornosti a znalostí, jež mají jenom odborníci, přičítány jsou za vinu. Řečeným ustanovením nedoznává tedy změny stupěň patřičné pečlivosti, nýbrž doznává změny pouze měřítko pro patřičnou pečlivost. Z toho vyplývá, že, když odvolací soud vyslovil právní názor, že ustanovení Šu 1299 obč. zák. nevztahuje se jenom na znalce, nýbrž na každého živnostníka, kdežto když dovolatelka vyslovuje právní názor, že se řečené ustanovení vztahuje pouze na znalce, ale že se nevztahuje na ni, poněvadž ona jest pouze obchodnicí a že by místo ní měl s hlediska Šu 1299 obč. zák. ručiti pouze výrobce, — není ani to, ani ono zcela správným, ale to nemá právního významu pro rozsouzení této rozepře, poněvadž odvolací soud zcela správně vystihl, v čem spočívá dovolatelčino zavinění, s čímž dovolací soud, jak už bylo vyloženo nahoře, úplně souhlasí.

Čís. 5841.

Pokud hostinský neručí za úraz, jenž stal se při koulení kuželek diváku, přihlížejícímu hře v kuželky, tím, že ho zasáhla hrozená koule.

(Rozh. ze dne 11. března 1926, Rv I 2024/25.)

Nedospělý žalobce účastnil se se svými rodiči zahradní slavnosti žalovaného a, přihlížeje hře v kuželky, byl zasažen koulí, hrozenou jedním z koulejících, a těžce poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody proti hostinskému procesní soud první stolice uznal, odvolací soud neuznal důvodem po právu. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud uznal, že pořadatelstvo mělo stejné, ne-li větší právo disponovati

zahradou a nedovoliti v zahradě hry, které by ohrožovaly někoho, a že proto žalovaný nemá viny na jeho úrazu. Dovolatel při tom předpokládá, že bylo výhradně povinností žalovaného, by dbal o pořádek a o bezpečnost hostů. Dovolatel se tu rozchází s odvolacím zjištěním, podle kterého úraz žalobcův byl způsoben tím, že se hráči Františku K-ovi při koulení vysmekla koule z ruky a letěla, nedotknuvši se kuželníkové dráhy, z kuželníkového prostoru ven, při čemž zasáhla dovolatele, stojícího u kuželníku, do hlavy. Odvolací soud tímto tedy zjišťuje, že kuželníkovou úrazu nedošlo následkem vadnosti kuželníku, ani bezprostředně tím, že vůbec bylo hráno o slavnosti, nebo že mezi kuželníkem a stoly v zahradě, tehdy přeplněné hosty, byla prostora jen asi 2 kroky široká, nýbrž že došlo k úrazu výhradně neobratností a špatnou hrou hráče. Dovolací soud při tom uvažuje, že kuželníkovou úrazu bylo by za zjištěných okolností došlo, i kdyby celá zahrada byla liduprázdná, a kdyby v ní čl. církev vůbec nepořádala nijaké slavnosti, neboť k úrazu došlo jenom proto, poněvadž dovolatel, jenž ovšem jako desítiletý chlapec může činiti nároky na ochranný dozor svých rodičů, a jenž se neměl za těchto okolností postavit tak blízko kuželníku, by byl ohrožen létajícími koulemi hráčů, házejících je místo po kuželníku do obecnosti, nedbal, dospělému člověku ovšem pochopitelné (§ 1297 obč. zák.), opatrnosti a postavil se ke kuželníku tak, že byl hráčem Františkem K-em těžce zraněn do hlavy. Nebylo tedy mezi dovolatelovým úrazem a mezi okolností, že žalovaný má pro své hosty ve své zahradě také kuželník, z něhož za hru vybral v tomto případě poplatek, souvislosti příčinné, a odvolací soud poukazuje právem k tomu, že kuželník sám a hra v kuželky není ničím, co by již svou povahou ohrožovalo tělesnou bezpečnost, jelikož při pravidelné a správné hře v kuželky nehrozívá od koulí tam vrhaných na dva kroky vedle kuželníku nějaké nebezpečnosti ani tenkrát, když náhodou povyskočí, nebo se při prudkém hodě odrazí nějaká koule. Ovšem odvolací soud mluví o pouhé náhodě, tedy o náhodě podle §u 1311 první věty obč. zák., ale ta vzhledem ku osobě žalovaného v této rozepři, v níž přece nejde o žalobu proti Františku K-ovi, nepřichází vůbec v úvahu. Pokouší-li se dovolatel z udánlivé náhody Františka K-a učiniti náhodu žalovaným zaviněnou v ten způsob, že dovolil hráti na kuželníku úředně nekolaudovaném, tedy náhodu podle §u 1311 druhé věty obč. zák., dlužno uvážiti, že okolnost, že z neobratných rukou hráčových vyletěla koule a zasáhla dovolatele do hlavy, je na kolaudaci kuželníku úplně nezávislá, nehledíc ani k tomu, že si dovolatel sám zjišťuje okolnost, že kuželník nebyl kolaudován, a že tato okolnost ani nebyla zjišťována nižšími soudy. Dovolatel ovšem míní dále, že, i kdyby byl kuželník kolaudován, nebyl by žalovaný prost veškeré zodpovědnosti, poněvadž i pak by bylo jeho povinností, aby učinil taková opatření, by nikdo nepřišel k úrazu. Tu má dovolatel zřejmě na mysli normální opatrnost podle §u 1297 obč. zák., jenom že přehlíží, že tato nesahá za hranice pravidel obyčejného života, že na nikom nemůže býti požadováno více opatrnosti, nežli jí podle obyčejného rozumu ukládá obyčejný život. To vystihl odvolací soud svou zmínkou, že kuželník sám a hra na něm není ničím, co by

ohrožovalo svou povahou tělesnou bezpečnost, co by tedy vyžadovalo nějakých opatření zvláštních. Tvrdí-li dovolatel, že žalovaný uznal svou vinu tím, že nyní již opatřil kuželník po celé levé straně směřující do zahrady silnou sítí drátěnou, což je arci novotou v dovolacím řízení podle §u 504 c. ř. s. nepřipustnou, nemohlo by v tom, i když k tomu mohlo býti přihlíženo v dovolacím řízení, býti spatřováno uznání vlastní viny, neboť všední život nevyžaduje takových zvláštních opatření bezpečnostních a takové nazírání na potřebu ochranných sítí, učinilo by život nenesitelným břemenem. Posléz míní dovolatel, že okolnost, že Františku K-ovi vyletěla koule z ruky dříve, nežli snad zamýšlel, rovněž není příhodou neobvyklou nebo dokonce takovou, se kterou by nebylo nutno počítati, že každý znalec hry v kuželky potvrdí, že stane se i nejlepšimu a nejzručnějšimu hráči, že se mu koule vysmekne z ruky, že se to tím spíše může státi méně zručnému hráči, že již z toho důvodu bylo povinností žalovaného, by učinil bezpečnostní opatření, a že proto nejde v tomto případě o náhodu, se kterou nelze počítati, nebo které by se nedalo zabrániti. Ani v tomto směru není podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn, neboť jde jen o žalovaného a nejde o Františka K-a, který nebyl žalován, tedy také nejde o náhodu Františku K-ovi sběhlou. Nižší soudy neučinily ze svědecké výpovědi Františka K-a nijakého zjištění, takže nepovšimnuto zůstalo udání tohoto svědka, podle kterého koulel pravou rukou, kdežto levou má pochroumanou tak, že do ní nemůže ani ničeho vzíti a je následkem pochroumané levé ruky 76% invalida. Nedostatek tohoto zjištění nebyl dovolatelem vytýkán, a také dovolací soud neshledal, že by s hlediska dovolacího důvodu podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. bylo zapotřebí hleděti k tomuto nedostatku, — neboť není úkolem této rozepře, aby bylo v ní řešeno, zdali lze v jednání Františka K-a spatřovati zavinění, či pouhou náhodu.

Čís. 5842.

Ustanovení první věty §u 1116 a) obč. zák. zůstalo nedotčeno předpisem §u 6 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. Ochrany zákona o ochraně nájemců požívá též neujatá pozůstalost.

(Rozh. ze dne 11. března 1926, Rv I 227/26.)

Proti výpovědi pozůstalosti po Aloisu L-ovi z místností, jichž zůstavitel užíval k provozu živnosti, namítla dědička, že i na tento případ vztahuje se předpis §u 6 zák. z 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** výpověď zrušil, **o d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Mylným jest právní názor dovolatelčin, že úmrtím osoby, která měla v nájmu živnostenskou provozovnu, pominul právní podmět ochrany, poskytované jí jako nájemníku zákonem o ochraně nájemníků. Ochrana tato přešla na jeho pozůstalost, neboť podle § 1116 a) obč. zák. úmrtím nájemníkovým smlouva nájemní se nezrušuje, trvá tedy dále. Na místo zemřelého nájemníka na-